

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kontrym

Protokolant: Małgorzata Pluskota

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **M. W. (1)**

przeciwko: **J. M. (1)**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki M. W. (1) czynność prawną – umowę sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) położonego we W. przy ul. (...), dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków prowadzi KW nr (...), zawartej w dniu 22.06.2011 r. przed asesorem notarialnym S. S. pod numerem Rep. A 4121/2011 pomiędzy pozwaną J. M. (1) a dłużnikiem powódki M. W. (2) do kwoty 27 366,40 zł tytułem zaległych należności alimentacyjnych, ustalonych ugodą z dnia 2.02.2010 r. przed tut. Sądem w sprawie sygn. akt RIIC 679/09;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2417 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu;

III. zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 369 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2012 r. powódka M. W. (1), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej czynności prawnej – umowy sprzedaży nieruchomości (lokalu mieszkalnego nr (...) położonego we W. przy ul. (...)), dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), zawartej w dniu 22.06.2011 r. przed asesorem notarialnym S. S. między pozwaną J. M. (1), a dłużnikiem powódki - M. W. (2), z pokrzywdzeniem wierzyciela, któremu przysługuje wobec dłużnika wierzytelność z tytułu należności alimentacyjnych ustalonych prawomocną ugodą sądową, która to wierzytelność na dzień 21.02.2012 r. wynosi 27.336,40 zł. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż jest córką M. W. (2), który jest obciążony względem niej obowiązkiem alimentacyjnym. Z uwagi na fakt, iż nie wywiązywał się on z tego obowiązku wszczęte zostało przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Trzebnicy M. G.. Egzekucja okazała się bezskuteczna. Na dzień 21.02.2012 r. wierzytelność przysługująca powódce z tytułu zaległych należności alimentacyjnych wraz z ustawowymi odsetkami opiewała na kwotę 27366,40 zł. Jedynym wartościowym składnikiem majątku dłużnika był należący do dłużnika lokal mieszkalny nr (...) położony we W. przy ul. (...). Wskazała, iż w dniu 29 marca 2011 r. wystąpiła z wnioskiem o przeprowadzenie egzekucji z przedmiotowego lokalu. Zanim jednak Komornik Sądowy dokonał zajęcia przedmiotowej nieruchomości M. W. (2) w dniu 22 czerwca 2011 r. zbył na rzecz pozwanej J.

M. (1) tę nieruchomości. Podniosła, iż czynność ta spełnia wszystkie przesłanki określone w art. 527 k.c. Mianowicie została dokonana z pokrzywdzeniem wierzyciela, gdyż od roku 2010 r. bezskutecznie prowadziła egzekucję przeciwko M. W. (2). Czynność ta pogłębiła stan niewypłacalności dłużnika, który już wcześniej wykazywał brak majątku w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Nie zmienia tego fakt, iż pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 245 000 zł, nie gwarantuje to bowiem powodce realnej możliwości zaspokojenia. Bez wątplenia działał on również ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wiedział bowiem o istnieniu wierzytelności powódki. Podniosła również iż sprzedaż została dokonana na rzecz partnerki życiowej w związku z czym nie musiał on wyprowadzić się ze sprzedanego mieszkania. Również pozwana działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o przeproszenie M. W. (2).

W uzasadnieniu wskazała, iż nie wiedziała o zadłużeniu wobec powódki, a przede wszystkim o tym, że M. W. (2) sprzedając przedmiotową nieruchomość działał ze świadomością pokrzywdzenia powódki. Podniosła, iż nie doszło do spełnienia przesłanek z art. 527 k.c. Za spełnioną uznała jedynie przesłankę istnienia godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności oraz dokonanie przez dłużnika z „osoba trzecią” czynności prawnej. Wskazała, iż nie ma postaw do uznania, iż pozwana działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, a zatem wiedziała o świadomości M. W. (2) co do tego, że dokonywana z nim czynność krzywdzi powódkę. Wskazała również, iż z faktu wspólnego zamieszkiwania nie można wysnuwać wniosku, iż pozwana w czasie dokonywania czynności prawnej była w „Bliskich stosunkach” z M. W. (2). Podniosła, iż nie tworzyła z M. W. (2) wspólnoty ekonomicznej, a także nie zwierzała się sobie z własnych finansowych trudności, dopiero pod koniec roku 2011 r. poznała kłopoty M. W. (2) związane z powódką. Przed sprzedażą mieszkania wiedziała jedynie, iż jest on winien znajomemu około 11 000 zł, dlatego też zaproponowała, że kupi od niego mieszkanie. Wskazał, iż zakładał, że M. W. (2) dokonywał wpłat alimentacyjnych do czasu gdy powódka zamieszkała razem z nimi tj. do września 2010 r., gdyż z zachowania i stosunku M. W. do powódki wynikało, iż jest jego całym życiem.

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2012 r. Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu M. W. (2).

W piśmie procesowym z dnia 7 maja 2013 r. powódka wskazał, że przysługująca jej wobec M. W. (2) wierzytelność z tytułu należności alimentacyjnych na dzień 6 maja 2013 r. wynosi wraz z ustawowymi odsetkami – 38187,53 zł i takim zakresie wnosi o uznanie czynności prawnej sprzedaży lokalu mieszkalnego przy ul. (...) za bezskuteczną

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie o sygn. akt XIII RC 2148/04 Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozwiązał małżeństwo matki powódki J. M. (2) oraz ojca powódki M. W. (2) przez rozwód. Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią powódką M. W. (1) powierzono J. M. (2) zasadzając od M. W. (2) na rzecz M. W. (1) alimenty w kwocie po 500 złotych miesięcznie.

okoliczności bezsporne

Od 2006 r. M. W. (2) nie wywiązywał się z obowiązku alimentacyjnego, w związku z czym J. M. (2) złożyła w imieniu powódki wniosek o wszczęcie egzekucji. Ugoda zawartą przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia w dniu 2 lutego 2010 r. M. W. (2) zobowiązał się płacić alimenty podwyższone do kwoty 900 zł, a matka powódki zobowiązała się do wycofania wniosku o prowadzenie postępowania egzekucyjnego. M. W. (2) od dnia zawarcia ugody zapłacił na rzecz powódki jedynie 500 zł.

Dowód: przesłuchanie świadka J. M. (2) k. 103;

W dniu 29 marca 2011 r. powódka złożyła u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia M. M. wniosek o wszczęcie egzekucji zaległych należności alimentacyjnych w kwocie 8700 zł wraz z

odsetkami ustawowymi, wnosząc jednocześnie o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości dłużnika dla której sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Okoliczność bezsporna

Pozwana J. M. (1) oraz M. W. (2) od 2010 r. pozostają w związku nieformalnym, wiosną 2010 r. zamieszkali razem w lokalu przy ul. (...). Do stycznia 2012 r. M. W. (2) nie uzyskiwał żadnego dochodu. W okresie od września 2010 r. do 3 grudnia 2011 r. powódka zamieszkiwała razem z M. W. (2) i pozwaną.

Dowód: przesłuchanie pozwanej k. 129-130.

W dniu 22 czerwca 2011 r. M. W. (2) sprzedał J. M. (1) lokal mieszkalny nr (...) położony we W. przy ulicy (...). J. M. (1) zobowiązała się do zapłaty ceny sprzedaży w kwocie 245 000 zł w terminie do dnia 22 grudnia 2011 r.

Okoliczność bezsporna

Na dzień 9 października 2012 r. wierzytelność powódki z tytułu należności alimentacyjnych wynosiła 26 300,71 zł. Natomiast na dzień 6 czerwca 2013 r. 38 187,53 zł.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył co następuje

Powództwo jako zasadne w całości zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że powódce przysługuje wierzytelność względem dłużnika M. W. (2), która to wierzytelność wynika z ugody sądowej z dnia 2 lutego 2010 r. zawartej przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia, w sprawie o sygn. akt RIIC679/09 i która nie została zaspokojona przez dłużnika do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie.

Bezspornym było również, że na mocy umowy sprzedaży dokonanej w formie aktu notarialnego z dnia 22 czerwca 2011 r., rep A nr 4124/2011, dłużnik sprzedał pozwanej J. M. (1) lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...) za kwotę 245 000 zł.

Poza sporem pozostawała również okoliczności, że pozwana żyje w związku nieformalnym z M. W. (2) oraz wspólnie z nim zamieszkuje.

W świetle zarzutów pozwanej ustalić natomiast należało, czy czynność dokonana została z pokrzywdzeniem powódki. Nadto ustalić należało, czy pozwana wiedziała o świadomości dłużnika dotyczącej pokrzywdzenia wierzycieli. Wreszcie trzeba było zbadać, czy dłużnik posiada majątek wystarczający na zaspokojenie wierzyciela, co w razie pozytywnego ustalenia zwalniałoby pozwaną z odpowiedzialności zgodnie z art. 533 k.c.

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Z kolei wedle § 2 przytoczonego przepisu czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. § 3 wprowadza natomiast domniemanie prawne, stanowiąc, że jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Jak wynika z powyższego kumulatywnymi przesłankami skargi paulińskiej są: pokrzywdzenie wierzycieli, jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, działanie dłużnika ze świadomością

pokrzywdzenia wierzycieli oraz wiedza lub możliwość- przy zachowaniu należytej staranności- dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. O ile wystąpienie trzeciej z przesłanek objęte jest domniemaniem prawnym ustanowionym przez § 3 art. 527 k.c., którego to domniemania pozwana w toku procesu obalić nie zdołała, to ciężar wykazania pozostałych dwóch spoczywał, zgodnie z regułą ustanowioną przez art. 6 k.c., na wierzycielu. W ocenie Sądu, powyższemu obowiązkowi powódka sprostała.

Na podstawie analizy okoliczności faktycznych niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż spełnione zostały wszystkie przesłanki warunkujące możliwość uznania bezskuteczności czynności prawnej, w postaci sprzedaży lokalu mieszkalnego w stosunku do powódki.

Stosownie do treści art. 527 § 2 k.c. czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Innymi słowy pokrzywdzenie wierzycieli jest następstwem niewypłacalności dłużnika, stąd dla wykazania pokrzywdzenia wierzycieli wystarczające jest wykazanie niewypłacalności dłużnika. Niewypłacalność rozumieć należy jako aktualny brak możliwości wywiązania się przez dłużnika z zobowiązań finansowych, bądź zwiększeniu istniejącej już dysproporcji pomiędzy wysokością długów pieniężnych dłużnika a wartością jego majątku dostępnego dla egzekwujących wierzycieli. Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem pokrzywdzenie wierzyciela musi istnieć zarówno w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o żądaniu uznania czynności prawnej dłużnika za bezskuteczną (art. 316 § 1 k.p.c.) (por. wyrok SN z dnia 27 lutego 2009 r., V CSK 309/08, wyrok SN z dnia 14.02.2008 r., II CSK 503/07). Powyższy stan wierzyciel może wykazywać wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi. W niniejszej sprawie okoliczność niewypłacalności dłużnika była bezsporna.

Wskazać należy, iż nie powoduje pokrzywdzenia wierzycieli czynność prawna dłużnika zmniejszająca jego majątek, jeżeli w zamian za swoje świadczenie uzyskał on ekwiwalent, który nadal znajduje się w jego majątku lub posłużył mu do zaspokojenia wierzycieli (wyrok SN z 7 grudnia 1999 r., I CKN 287/98, niepubl.)

Między niewypłacalnością dłużnika, a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić związek przyczynowy - czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn niewypłacalności.

Jak wskazano wyżej pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia, oraz że wiążąca się z pokrzywdzeniem niewypłacalność dłużnika musi istnieć zarówno w chwili wystąpienia ze skargą pauliańską, jak i w chwili orzekania przez sąd o zawartym w niej żądaniu uznania czynności prawnej za bezskuteczną (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. V CKN 280/2000 nie publ., z dnia 23 lipca 2003 r. II CKN 299/2001 nie publ. lub z dnia 29 czerwca 2004 r. II CK 367/2003 nie publ.). W niniejszej sprawie zatem dla oceny pokrzywdzenia powódki miarodajny jest stan majątku dłużnika w chwili wytoczenia powództwa, tj. w dniu 08.03.2012. r., oraz w chwili wydania zaskarżonego wyroku

Przenosząc powyższe rozważania na tło stanu faktycznego niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że niewątpliwie na skutek dokonania zaskarżonej czynności prawnej z pozwaną dłużnik stał się niewypłacalny w stopniu wyższym. Wskazać bowiem należy, że wprawdzie – jak wcześniej wskazano - w orzecznictwie wskazuje się, że nie powoduje pokrzywdzenia wierzycieli czynność prawna dłużnika zmniejszająca jego majątek, jeżeli dłużnik w zamian za swoje świadczenie uzyskał ekwiwalent, który nadal znajduje się w majątku dłużnika, lub posłużył mu do zaspokojenia wierzycieli. Chodzi zatem jedynie o sytuację, gdy otrzymany przez dłużnika ekwiwalent nadal znajduje się w majątku dłużnika lub posłużył mu do zaspokojenia wierzycieli. W rozpoznawanej zaś sprawie z treści umowy wynika, iż dłużnik uzyskał w zamian za dokonaną czynność prawną cenę sprzedaży w kwocie 245 000 zł. Jednakże jak wynika z dowodu z przesłuchania pozwanej pozwana nie zapłaciła sprzedającemu całej ceny, gdyż połowa kwoty pozostała na koncie pozwanej. Ponadto otrzymana kwota nie znajduje się w majątku dłużnika. Jak wynika z zeznań pozwanej oraz świadka M. W. (2) kwota ta została w znacznej części przeznaczona na potrzeby życia codziennego i spłatę pozostałych długów dłużnika. Tym samym nie posłużyła zaspokojeniu powódki, której wierzytelność z tytułu alimentów była już w tej

dacie wymagalne. Z tych też przyczyn niewątpliwie doszło do pokrzywdzenia wierzyciela poprzez dokonanie czynności prawnej z pozwaną.

Jak wskazano wyżej drugą z przesłanek warunkujących skuteczność powództwa o uznanie bezskuteczności czynności prawnej w stosunku do wierzyciela jest działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę, że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku, zaś samo pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika, albowiem wystarczy, aby dłużnik przewidywał takie pokrzywdzenie w granicach ewentualności. Dostateczną przesłanką przyjęcia działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli jest istnienie ogólnej świadomości co do tego, iż w wyniku podejmowanych czynności może on być niewypłacalny lub stan jego niewypłacalności może się powiększyć. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć innego wierzyciela niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną.

Bezspornym było, iż M. W. (2) sprzedając pozwanej nieruchomości miał świadomość istnienia wierzytelności z tytułu niepłaconych alimentów. Tym samym M. W. (2) musiał co najmniej w granicach ewentualności przewidywać, że sprzedaż należącego do niego mieszkania – będącej jedynym składnikiem jego majątku, uniemożliwi lub znacznie utrudni zaspokojenie jego wierzycieli, a tym samym musiał działać ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Odnosząc się natomiast do trzeciej z przesłanek skargi pauliańskiej, mianowicie wiedzy pozwanej co do działania M. W. (2) ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, wskazać należy, iż zgodnie z art. 527 § 3 k.c. domniemywa się, że osoba trzecia wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli jeżeli wskutek czynności prawnej korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem. W niniejszej sprawie wyzbycie się przez dłużnika określonej w umowie nieruchomości nastąpiło na rzecz pozwanej będącej partnerką życiową M. W. (2). Nie bez znaczenia jest również fakt, iż przed sprzedażą przedmiotowego lokalu pozwana oraz M. W. (2) wspólnie zamieszkiwali. W ocenie Sądu sytuacja ta sprawia, iż pozwaną należało uznać za osobę będącą w bliskim z nim stosunku, co rodziło domniemanie wprowadzone w tym przepisie. Ustawa co prawda posługuje się ogólnym sformułowaniem „osoby będącej w bliskim z nim stosunku”, nie określa, jaki rodzaj stosunku łączącego osobę trzecią z dłużnikiem uzasadnia przypisanie jej przymiotu osoby będącej w bliskim stosunku, jednakże stwierdzić trzeba, że ogólnie rzecz biorąc, w przepisie art. 527 § 3 chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o aktualnej sytuacji majątkowej drugiej (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 125). Stosunek bliskości z reguły wynika z powiązań rodzinnych: pokrewieństwa, małżeństwa czy powinowactwa, chociaż w niektórych wypadkach, mimo istnienia formalnych więzów rodzinnych, może on nie zachodzić (np. w razie nieutrzymywania przez krewnych żadnych kontaktów, wzajemnej między nimi wrogości lub obojętności). Stosunek bliskości może ponadto wynikać np. z narzeczeństwa (orz. SN z dnia 11 maja 1946 r., C II 216/45, OSN 1947, nr 1, poz. 22), konkubinatu, przyjaźni, wdzięczności, a nawet wspólności interesów osobistych lub majątkowych, np. z utrzymywania stałych kontaktów handlowych (por. wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, OSNC 1996, nr 9 poz. 125).

W ocenie Sądu niewątpliwie pomiędzy pozwaną, a M. W. (2) zachodził stosunek bliskości wynikający z konkubinatu.

Pozwana nie obaliła domniemania wynikającego z art. 527 § 3 k.p.c., albowiem nie wykazała, że mimo stosunku bliskości z dłużnikiem nie wiedziała o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się o tym dowiedzieć. Podkreślić bowiem należy, że pozwana od 2010 r. zamieszkuje razem z dłużnikiem, a jak wynika z zeznań pozwanej pozostają oni ze sobą w dobrych i bliskich stosunkach, zamieszkują pod tym samym adresem. Pozwana ponadto wiedziała o długach swojego partnera z innych źródeł i chociaż z tego względu powinna była przypuszczać, iż długi te nie są jedynymi, tym bardziej, iż jak sama zeznała M. W. (2) nie był nigdzie zatrudniony i nie osiągał żadnego dochodu.

Stwierdzić należy również, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 533 k.c., na którego treść powoływała się pozwana, wskazując na majątek M. W. (2) w postaci przysługującej mu wierzytelności z tytułu zawartej z powódką umowy zlecenia.

Zgodnie z art. 533 k.c. osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, może zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela żądającego uznania czynności za bezskuteczną, jeżeli zaspokoi tego wierzyciela albo wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika.

Z powołanego przepisu wynika zatem, że osoba trzecia odnosząca korzyść z czynności prawnej dłużnika, dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, może - także w toku procesu - zwolnić się od zadośćuczynienia żądaniu wierzyciela, jeżeli zaspokoi go albo wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika. Skuteczne skorzystanie w toku procesu z przewidzianego w tym przepisie uprawnienia prowadzi do oddalenia powództwa.

Zwolnienie od zadośćuczynienia żądaniu uznania czynności za bezskuteczną może nastąpić - jak stanowi art. 533 in fine kc - przez zaspokojenie wierzyciela albo przez wskazanie mienia wystarczającego do zaspokojenia. Pierwszy z tych sposobów ma miejsce wówczas, gdy osoba trzecia spełni świadczenie o wartości odpowiadającej uzyskanej przez nią korzyści majątkowej, drugi polega natomiast na wskazaniu wystarczającego do zaspokojenia wierzyciela mienia dłużnika.

Jeżeli zatem w art. 533 k.c. jest mowa o wskazaniu mienia dłużnika, trzeba przyjąć, że chodzi nie tylko o własność i inne prawa rzeczowe, lecz także o prawa majątkowe wynikające ze stosunków obligacyjnych, a więc o wierzytelności. Nie oznacza to jednak, że samo wskazanie na przysługującą dłużnikowi wierzytelność jest równoznaczne ze wskazaniem mienia wystarczającego do zaspokojenia. Zwolnienie się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela może być skuteczne jedynie wtedy, gdy wartość wskazanego mienia odpowiada uzyskanej przez osobę trzecią korzyści majątkowej i gdy mienie to może rzeczywiście służyć zaspokojeniu wierzyciela. Wskazane przez pozwaną mienie bez wątplenia nie spełnia tych przesłanek, nie jest ono bowiem wystarczające do zaspokojenia wierzytelności powódki.

Z tych też przyczyn oddalono powództwo, co znalazło wyraz w punkcie I wyroku

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę w art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustalając stawkę wynagrodzenia pełnomocnika powoda wg wartości przedmiotu sporu powyżej 10 000 zł do 50 000 zł – 2 400 zł.

W rozpoznawanej sprawie powódka w całości wygrała sprawę, i poniosła koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2400 zł ustalony wg taryfy oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Tym samym zasadzono na rzecz powódki od pozwanej kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie zawarte w pkt III wyroku znajduje oparcie w art. 100 zd. 1 k.p.c w związku z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sadowych w sprawach cywilnych. Brakujące koszty w sprawie, w postaci nieuiszczonej opłaty od pozwu wyniosły 1369 zł. Sąd mając zatem na uwadze wynik postępowania zasądził od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1369 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.

Z tych też przyczyn orzeczono jak w sentencji wyroku.